

hemmet, ty sådant kan vara av den största betydelse för det mål, vartill vi nu sträva.

— Under de fyra år, svarade fröken Lilly, som jag ständigt vistats i hans hus, liksom ock under de föregående år, då jag under ferierna besökte Norrekvarn, förde morbror på det hela taget en enstörings liv. Med undantag av herr Labansson i Bringåsa kom aldrig någon hit som gäst men väl personer av olika klasser, som sökte morbror i affärer. Själv reste han aldrig bort, om icke någon gång till Bringåsa by, där han stundom hade affärer, eller till auktioner i orten och någon enstaka gång till Växiö, sannolikt även i affärer. Härtill kom att hans hälsotillstånd under de två sista åren var ganska otillfredsställande, så att han stundom i veckotal var bunden vid sin kammare.

— Hurudant var hans lynne?

— För det mesta ganska dystert. Endast gent emot mig kunde han stundom klarna upp och rent av bli skämsam på ett egendomligt, torrt sätt. Redan under mina feriebesök här fick jag den föreställningen, att det var något han grämde sig över, och som han endast tillfälligtvis lyckades glömma. Och denna tungsinthet tilltog med åren. Sjuklighet kunde ju åtminstone de sista åren spela en roll därvid, men jag kunde aldrig komma från den föreställningen, att han ständigt ruvade över en hemlighet, som förbittrade hans liv.

— Har ni någon aning om vari denna hemlighet kunde bestå?

— Nej! Om jag någon gång vidrörde den strängen, blev han ond och kallade min förmodan idel flickfantasier.